

Gymnázium Jindřicha Šimona Baara

Jaroslav Bazika

Pan Jaroslav Bazika se narodil 30. prosince 1931 v Milevsku v jižních Čechách.

Jelikož jeho rodiče museli odjet za prací do Prahy, vyrůstal do roku 1946 se svou babičkou ve vesnici nedaleko Milevska. Jeho babička vlastnila hostinec, ve kterém se pravidelně konaly vesnické akce – například taneční zábavy, hostiny, divadelní představení a podobné společenské události.

V době druhé světové války navštěvoval místní základní školu v Milevsku. I přes to, že tehdejší Protektorát Čechy a Morava byl pod přímou nadvládou nacistického Německa, našli se mezi učiteli stateční jedinci, kteří nepodlehli strachu a otevřeně projevovali svůj odpor k okupaci. Tito učitelé, často za cenu vlastního života, vedli mladé žáky k vlastenectví – například tím, že se ve škole pravidelně zpívala česká hymna „Kde domov můj?“.

V mládí se pan Bazika aktivně věnoval sportu. Nejvíce ho bavil volejbal, který hrával s kamarády z vesnice i později ve škole. Nakonec byl v Praze členem volejbalového klubu, který se nacházel v blízkosti dnešního gymnázia „Na Zatlance“. Tam hrál volejbal několik let a i když se z něj nakonec profesionální volejbalový hráč nikdy nestal, i ve svém pozdějším věku rád na toto období vzpomínal.

V roce 1946 se pan Bazika již natrvalo odstěhoval do Prahy - už jen za svou matkou, protože rodiče byli v té době již rozvedení. V Praze si našel několik přátel. A to nejen z volejbalového týmu. Jeden z jeho blízkých kamarádů mu v té době poradil, aby se věnoval studiu dentální hygienistiky. Postupně se z něho stal zubní technik a později si pan Bazika dodělával večerní školu, aby se z něj mohl stát zubař.

Díky své profesi nemusel absolvovat dlouhý vojenský výcvik – stačily mu jen dva měsíce. Dopoledne ordinoval a odpoledne se účastnil vojenských cvičení. Nejprve měl svou ordinaci v Chebu, kam mu chodili převážně vojáci. Později získal místo v zubní laboratoři v Poběžovicích, kde také poznal svou budoucí manželku. Se kterou měl pan Bazika 3 děti.

Ve stáří měl pan Bazika chalupu v Němčicích v západních Čechách. Trávil tam volný čas, protože měl rád klid a přírodu. Staral se o zahradu, opravoval drobnosti kolem domu a často si jen tak sedl ven s knihou nebo kávou. Chalupa byla i místem setkávání s rodinou. Často za ním jezdily jeho děti a později vnoučata.

Dnes žije pan Bazika v Domažlicích, kde si užívá zaslouženého důchodu.

A co vzkazuje pan Bazika dnešní generaci?

„Hlavně zdraví.. A jinak tamto přijde samo.. To zaměstnání, když ho má rád, tak to dělá s radostí a to celkem jde a když to nedělá s radostí tak to nestojí za nic.